

INDEPENDENTISTES DELS PAÏSOS CATALANS.

RESUM INFORMATIU DE LES DETENCIONS D'INDEPENDENTISTES CATALANS DEL 3 AL 10 DE DESEMBRE DEL 1981

Els testimoniatges que exposem ací tenen com a objectiu fonamental de donar a conèixer la realitat d'una experiència viscuda recentment per 16 independentistes (Pere Anguera, Pere Bascompte, Teresa Aragonès, Mait Carrasco, Marcel Casellas, Carles Castellanos, Lluís Font de Rubinat, Clara Galovart, Teresa Lecha, Jaume Llussà, Maria Llum López, Josep Mariné, Josep Oliveres, Pilar Sala, Blanca Serra, Eva Serra), experiència que els mitjans de comunicació oficials no han recollit més que parcialment. El valor d'aquests testimoniatges és més gran encara si es té en compte que per tal d'obtenir-los ha calgut vèncer les amenaces llançades per la policia mateixa per tal de silenciar-los.

Farem una descripció cronològica dels fets:

LES DETENCIONS

Totes les detencions foren fetes a les 3 de la matinada (del dia 3 de desembre) amb el conseqüent escàndol per al veïnat (dos veïns són despertats forçosament en cada cas per a figurar com a testimonis de l'escorcoll). Les detencions es fan sempre amb una gran espectacularitat procurant de crear un clima de "gran perillositat" dels detinguts. Cal destacar el gran desplegament policial i la brutalitat en la detenció de Carles Castellanos i Teresa Lecha: utilització de gossos situats al balcó després d'haver travessat el pis dels veïns, destrosses a la porta a cops de peu... En Carles i la Teresa són encanonats per quatre armes al moment d'obrir. La Teresa és obligada a passar per totes les habitacions amb una pistola a l'esquena. L'inspector que ha destrossat la porta va comentant encara en veu alta que per culpa dels detinguts s'ha fet malbé les sabates... En acompanyar en Carles Castellanos al cotxe que l'ha de portar a "Jefatura", és invitat repetidament a escapar-se (els policies fins i tot comenten que no tenen la pistola carregada). Una invitació semblant és feta a Pere Bascompte al moment de la seva detenció.

Cal destacar també el fet de la detenció d'una nena de dotze anys (filla de Mait Carrasco) la qual estigué unes sis hores a la "Jefatura", així com la detenció de Maria Llum López pel sol fet de trobar-se dormint al pis on és detinguda Mait Carrasco. En tots els casos la policia es queda a les cases per tal d'impedir que els familiars o advocats puguin ésser advertits de les detencions i poder actuar així amb més impunitat.

Igualment cal remarcar la brutalitat de la policia de Reus en escorcollar el pis de Josep Mariné. En alguns casos (com en la detenció de Carles Castellanos) els inspectors no es prenen ni tan sols la molèstia de comunicar al detingut que li ha estat aplicada la llei antiterrorista.

L'ESTADA A LA "JEFATURA" DE BARCELONA.

Es tracta d'un veritable "segrest" ja que durant les primeres 24 hores de detenció la policia enganyava les persones interessades per la situació dels detinguts dient que no eren a la "Jefatura". La majoria dels detinguts són mantinguts als calabossos i interrogats intermitentment durant els set dies que durà la detenció. Carles Castellanos, Pere Bascompte i Jaume Llussà són retinguts permanentment a les oficines sense possibilitat de descans ni de saber res del seu estat.

L'aïllament i l'estat desolador dels calabossos i de les oficines creen el clima favorable per a tortures psicològiques de tota mena: Eva i Blanca Serra són amenaçades amb la liquidació física del seu germà, Teresa Lecha és torturada per mitjà del desconeixement de l'estat del seu marit sotmès a

interrogatori permanent, a Mait Carrasco (que és vídua) la policia li diu que li prendran la filla, que la portaran a la protecció de menors... En el cas de Marcel Caselles és utilitzada la situació de dependència i d'invalidesa psíquica de la seva muller per tal de pressionar-lo; a ella tampoc no se li permet en cap moment de saber l'estat d'en Marcel ni tan sols de veure'l...

Tots vivim amb el cor angoixat pel sofriment propi i dels altres, i per la total indefensió en què ens trobem, a mercè de tortures, trasllats a Madrid etc., amb què ens amenacen contínuament. També contribueix a crear un veritable clima de terror a la visita mèdica que té lloc de manera sinistra la primera nit després de la detenció. A les tres de la matinada som despertats sobtadament i traslladats emmanillats a la presència del metge el qual ens pregunta si tenim alguna lesió "important" a declarar...

Tortures i maltractaments físics

No insistirem en les tortures psicològiques que hem apuntat més amunt i assenyalarem breument els maltractaments físics a què foren sotmesos especialment Mait Carrasco, Teresa Lecha i Carles Castellanos.

Mait Carrasco és mantinguda dempeus durant unes 38 hores sense dormir ni descansar. Durant els interrogatoris l'encanonaren al coll amb una metrallera descarregada que li disparaven en no rebre la resposta adequada. També amb el canó de la metrallera li colpejaren el coll repetidament. Teresa Lecha és bufetejada brutalment en demanar de veure l'estat del seu marit, i durant els interrogatoris és amenaçada amb una metrallera.

Carles Castellanos és sotmès també a un esgotament extrem (més de 50 hores seguides sense dormir i més de 40 hores dret; i durant tots els dies d'interrogatori sotmès també repetidament a dures pallisses (4 o 5), amb les següents característiques: amb les mans emmanillades darrere, cops de puny a la cara, al pit, i a l'estómac; cops amb el mànec d'un tornavís al cap i als genolls, i amb el mànec pla a l'estómac; cops de ferro del tornavís a les ungles i als dits (a les mans emmanillades darrere); cops de peu als testicles; cops al d'altres objectes contundents (posts, guies de telèfons etc.)... "per a no fer-se mal a la mà" el policia; fortes trepitjades amb tot el pes del cos damunt un peu. Totes aquestes pallisses tenien el mateix final sàdic: havent caigut en Carles a terra a causa dels cops, era alçat estirant pels cabells, i ficant-li un tornavís al forat del nas feien força per esqueixar-li els narius.

En una ocasió, essent fixades les manilles estretes intencionadament, li van produir unes lesions profundes a cada canell que van durar unes tres hores, i uns dolors i la insensibilització del dors de totes dues mans, que duraren més de 10 dies. En voler ésser aleshores visitat pel metge per tal de mostrar-li els senyals de les manilles, no li ho permeteren.

Cal observar també com a mostra de sadisme que en algun moment l'inspector clavava cops amb el mànec del tornavís a la panxa, el girava fent veure que volia foradar el detingut amb la part punxant. Com a conseqüència dels cops rebuts, el dia 21 de desembre en Carles encara sentia un fort dolor a les costelles des costat esquerre, i així fou consignat en una visita mèdica feta a l'Hospital Clínic de Barcelona en la data esmentada més amunt.

Carles Castellanos fou sotmès també a pressions morals i amenaces de tortures (exhibint la "barra" en diverses ocasions o entrant algú cridant "esta noche te vamos a destrozar!!"). També li foren aplicades les tortures conegudes com "la manta" i "estrenyedits". Li posaren una flassada al cap, agafada amb un cordill al voltant del coll per tal de no deixar respirar. Mentrestant el colpejaven

amb els punys i amb un tornavís. També amb un conjunt de barretes posades entre els dits (estrenyedits) li esclafaven els dits, amenaçant-lo amb trencar-los-hi.

De totes aquestes tortures el metge de la “Jefatura” de Policia de Barcelona només recollí les lesions produïdes per les manilles, i encara preguntà al detingut si no era ell mateix que s’havia posat estretes les manilles expressament.

Angoixa i intimidació.

No donaríem una idea completa d’aquestes experiències si no comentàvem, encara que fos breument, el clima d’angoixa que crea saber-te a mans d’uns tals botxins per un període de 240 hores que sembla que no s’ha d’acabar mai.

L’odi envers els catalans i contra algunes figures polítiques (com el president Barrera) era manifestat obertament, i l’objectiu permanent dels maltractaments i els interrogatoris era de fer-nos abandonar els nostres principis i la nostra militància per mitjà del desànim (inventant-se fins i tot traïcions de militants) i de l’amenaça directa (“si te veo en una manifestación te mato”).

EL TRANSPORT A MADRID

Amb les mateixes característiques de “segrest” de la primera detenció (ningú, ni nosaltres mateixos, en som informats), el dimecres dia 9 vers les 10 de la nit som emmanillats i col·locats en dos furgons amb destinació desconeguda. No sabem on anem; molts, pensem que hem d’anar als jutjats de Barcelona ja que les declaracions policials ja són fetes. Amb gran espectacularitat (tallant el tràfic i amb sirenes) sortim de Via Laietana. A través del reixat que ens separa dels conductors veiem que els furgons enfilen carrer Jonqueres amunt, Llària, Aragó, Urgell i la Diagonal. Aleshores comencem a veure clar que anem cap a Madrid i comença una llarga nit d’angoixa. Els policies conductors no ens donen cap informació sobre la nostra destinació. Només responen amb burles (“os llevamos a un descampado”). Quedar a mans de la policia de Madrid, després de les darreres experiències de tortures de les germanes Eva i Blanca Serra, ens omplia d’angoixa.

Al furgó de les dones, la Maria Teresa Aragonès (que estava encinta) no parava de vomitar. Malgrat les queixes, el furgó només s’aturà una vegada.

Emmanillats entre nosaltres no podem ni tan sols estirar-nos còmodament. Tenim fred. La situació és angoixosa perquè el desconeixement de la nostra destinació ens deixa en una situació psicològica de total indefensió. Ens sentim com un ramat de bens transportats a l’escorxador. Es fan un parell d’aturades on els policies van a prendre alguna cosa i nosaltres podem anar al lavabo estretament vigilats a punta de metrallera i emmanillats fins a l’últim moment (A part del conductor i l’acompanyant de cada furgó, portàvem dos furgons plens de policies per a la nostra vigilància.). L’espectacle dantesco d’aquesta conducció com bestiar rabiós ens porta inevitablement a la memòria les imatges dels trasllats dels “rebels” de les colònies africanes a la metròpoli, que hem pogut veure en algun film. (Pensem aleshores en el caràcter realment colonial de l’Audiencia Nacional, que només jutja bascos, catalans, canaris, gallecs..., i en la utilització que ha empès la llei antiterrorista no per a esclafar moviments feixistes sinó per a reprimir els lluitadors del poble amb una total impunitat).

Finalment, després d’aquesta nit horrible i d’uns darrers minuts de gran tensió ens aturem davant una dependència de l’ “Audiencia Nacional” de Madrid.

L'AUDIENCIA NACIONAL. UNA CASERNA DE LA GUÀRDIA CIVIL

Dins el jutjat de Madrid, ni un sol funcionari: els únics interlocutors són guàrdies civils que no amaguen el seu profund odi envers nosaltres i ens sotmeten a tota mena d'arbitrarietats. Ens deixen incomunicats durant 12 hores, cadascú a la seva cel·la. Malgrat la situació de coacció, demanem un advocat. La guàrdia civil ens contesta que la presència de l'advocat no és important i que si en volem un caldrà esperar uns dos dies. (Al mateix temps ens diuen que no tenen menjar per donar-nos) (Cal recordar que no havíem menjat des del vespre del dia abans!). Més tard, però al migdia ens han de donar un entrepà que han fet entrar per a cadascun de nosaltres els advocats. Així i tot els guàrdies civils pretenen cobrar-los a 125 pts., i no estalvien els comentaris (“Ahora llega la comida de la burguesía catalana”) (“A todos estos intelectuales y abogados habría que ahorcarlos”).

Els guàrdies civils, especialment, els qui havien acabat el torn i anaven vestits de paisà, es complauen també amb insultar-nos (“perros catalanes”, “terroristas”... no paren de repetir quan s'acosten a les cel·les.)

Cal assenyalar també que un cop feta la declaració davant el jutge, moment en què ha de cessar la incomunicació, el guàrdies civils ens tornaren a tancar, incomunicats. En preguntar-los-en la raó deien: “Eso lo dice el abogado”

Finalment, en ésser deixats en llibertat, sense càrrecs, com abandonats a les 10 del vespre en una ciutat desconeguda i sense comptar amb recursos econòmics i d'informació pròpia per a la tornada. Només l'ajut oportú de companys i familiars que havien arribat a l'Audiencia Nacional, permet de resoldre el problema.

CLOENDA

En aquestes informacions no hem pogut incloure en detall els maltractaments a què foren sotmesos els independentistes de Manresa que actualment són a la presó, Pere Bascompte i Jaume Llussà per la impossibilitat d'obtenir una informació directa i detallada, encara que el fet d'haver estat en unes condicions d'aïllament semblant a Carles Castellanos, pot donar una idea de llur situació.

Esperem que aquest breu resum serveixi per a conèixer la realitat de l'aparell repressiu espanyol actual i la funció que té la llei antiterrorista com a mitjà d'intimidació dels lluitadors del nostre poble i d'intent de terrorització dels sectors més combatius.

I.P.C – INDEPENDENTISTES DELS PAÏSOS CATALANS
(Apartat de Correus 35.226 Barcelona)

Països Catalans, 26 de desembre de 1981.